

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 15 nr. 2

februar 2003

DEN AMERIKANSKE REPUBLIK

Efter uger med konstante og stadig mere højrøstede amerikanske trusler om en snarlig krig imod Irak, var det utvivlsomt en lettelse for de, der i slutningen af januar havde mulighed for at følge den demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouches »tale til nationen« over internettet. Endelig en amerikansk politisk leder der utvetydigt afviste enhver snak om krig. Og som samtidigt erkendte, at USA med sin nuværende politik er ved gøre et alvorligt indhug i den »goodwill«, landet har nydt godt af i de snart tohundredesyvogtyve år, der er gået siden verden for første gang hørte de berømte ord fra Den amerikanske Uafhængighedserklæring: »Vi anser følgende sandheder for i sig selv at være indlysende, at alle mennesker er skabt lige, ...«.

Men LaRouche påpegede også, at en krig imod Irak kun kan stoppes gennem politisk modstand hjemme i USA. Hvis den amerikanske befolkning giver sin velsignelse til, at præsident George W. Bush, vicepræsident Dick Cheney og forsvarsminister Donald Rumsfeld omdanner USA fra en republik til et verdensomspændende imperium baseret på militærmagt, er der intet den øvrige verden kan gøre. Tilbage står kun en beslutning om, hvorvidt man vil udstyre den nye imperator med et figenblad i form af en resolution fra FN's sikkerhedsråd.

Den amerikanske Revolution var resultatet af en verdensomspændende konspiration blandt unge ildsjæle, der brændte for at skabe en bedre verden. Fra alle hjørner af Europa kom de for at slutte sig til kredsen omkring Benjamin Franklin. De lod sig indrulle i George Washingtons hær i kampen mod Det britiske Imperium. Soldaterne var næsten lige så unge som den republik, de forsvarede. Generalernes gennemsnitsalder var den laveste i moderne krigshistorie.

I dag er Franklins netværk blevet genoplivet i form af den internationale ungdomsbevægelse Schiller Institutet har sat i gang i USA, Sydamerika og Europa. På begge sider af Atlanten er den gået på barrikaderne for at forsvare den amerikanske republik. »Kyllingehøgene« i den amerikanske regering skal ikke få lov til at begrave de frihedsidealer, som USA, med alle sine fejl til trods, har holdt højt for hele den øvrige verden i mere end to århundreder.

Den vestlige Verden har meget at takke USA for. Ikke mindst indsatsen under og efter den Anden Verdenskrig. Alligevel ville det være rart, hvis George W. Bush og hans regering tilegnede sig lidt af den beskedenhed, som prægede den amerikanske udenrigspolitik i republikkens første årtier. Den 4. juli 1821 holdt udenrigsminister John Quincy Adams en tale i Repræsentanternes Hus. Her sagde han bl.a.: »Hvor end frihedens og uafhængighedens banner er blevet eller vil blive foldet ud, der vil Amerikas hjerte, velsignelser og bønner være. Men Amerika drager ikke ud for at lede efter uhyrer, der skal tilintetgøres.«

IMPERIUM ELLER LANDBRO

Den **22. januar** valgte forbundskansler **Gerhard Schröder** og præsident **Jacques Chirac** at lade festlighederne i forbindelse med **40-årsdagen** for underskrivelsen af »**Elysé-traktaten**«, efterkrigstidens venskabspagt mellem **Tyskland** og **Frankrig**, være kulisse for en skarpt formuleret tysk-fransk modstand imod **USA's** planer om en krig imod **Irak**. Det udløste vrede reaktioner fra den amerikanske regering, hvor forsvarsminister **Donald Rumsfeld** betegnede Tyskland og Frankrig som »problemer« og hånligt affærdigede den fransk-tyske holdning som udtryk for et »gammelt Europa«, der ikke længere har så meget at skulle have sagt, fordi **NATO's** og **EU's** udvidelser har »skubbet tyngdepunktet længere mod **Øst**«.

Den **30. januar** kunne man så i de ledende europæiske aviser læse et indlæg med overskriften: »*Europa og Amerika må stå sammen*«, underskrevet af regeringslederne fra **Storbritannien, Spanien, Portugal, Italien, Ungarn, Polen og Danmark**, samt **Tjekkiet's** afgående præsident **Vaclav Havel**. Selv om ordlyden i de otte stats- og regeringslederes fælleserklæring lagde sig tæt op af EU's officielle holdning til **Irak-krisen**, var den underforståede afstandtagen til **Tyskland** og **Frankrig** ikke til at tage fejl af. Og det var netop, hvad **USA** havde bedt om. Den **30. januar** påpegede en dansk diplomat overfor *Jyllands-Posten*, at amerikanske udsendinge under bilaterale møder i de europæiske hovedstæder havde lagt stort pres på allierede for at få dem til at tage afstand fra Tyskland og Frankrig. Presset bar altså frugt, og nu står kontinentet med amerikanske øjne delt i et »nyt« og et »gammelt« Europa. »Divide et impera«, del og hersk, som de romerske kejsere ville have sagt.

Men det er ikke kun EU, der slår revner under den amerikanske regerings kolossale politiske tryk for at få opbakning til et militært angreb på Irak. Med støtte fra **Belgien** og **Luxembourg** forhindrede Frankrig og Tyskland den **28. januar**, at NATO på forhånd gav tilsagn om logistisk og materiel opbakning til et britisk-amerikansk angreb, før

FN's sikkerhedsråd har taget endelig stilling. Så også forsvarsalliancen knager gevaldigt under presset. Og samme knagen og bragen kan høres langt ind i de politiske institutioner i hvert eneste land i **Den vestlige Verden**, hvor både den folkelige og institutionelle modstand imod en krig er under hastig vækst.

Det gælder også for Storbritannien og USA. Ifølge den britiske presse risikerer premierminister **Tony Blair** masseflugt fra sit parti, hvis han trækker landet ind i krig udenom **FN's** sikkerhedsråd, og i USA fremlagde de to demokratiske senatorer **Robert Byrd** og **Edward Kennedy** den **29. januar** beslutningsforslag, der, hvis de vedtages, vil forhindre den amerikanske regering i at starte en krig udenom **FN**.

Ifølge avisen *The Washington Post* den **3. februar** er de amerikanske udenrigspolitiske institutioner og tænketanke dybt splittede i spørgsmålet om en krig imod Irak. **Leslie H. Gelb**, der er direktør for en af de største, ældste og mest indflydelsesrige institutioner, **Council on Foreign Relations, CFR**, sagde til *The Washington Post*, at der blandt tænketankens **4.000** medlemmer er flere skeptikere end tilhængere, hvad angår regeringens Irak-politik.

Ifølge **Leslie Gelb** stiller de udenrigspolitiske eksperter i **CFR** de samme spørgsmål, som almindelige mennesker gør: »Hvorfor invadere Irak lige nu? Hvor er de håndfaste beviser på, at **Saddam Hussein** har masseødelæggelsesvåben? Hvilke planer er der for dagen efter en invasion?«

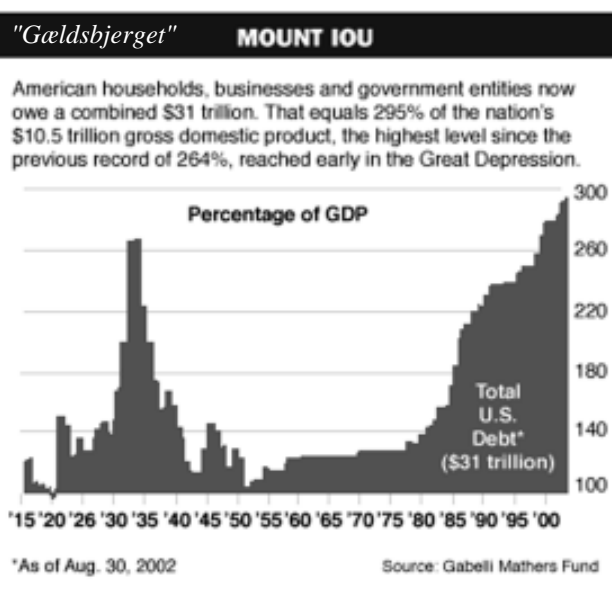
Det er således kun et mindretal, der stadig tror på, at en eventuel krig imod Irak drejer sig om at »afvæbne Saddam« eller at forhindre, at **al-Qaeda** får fingrene i masseødelæggelsesvåben. Hvad det sidste angår, har ingen af verdens førende efterretningstjenester, hverken britiske **MI6**, israelske **Mossad** eller **USA's** egen **CIA**, til dato kunnet påvise nogen substantiel forbindelse mellem **Saddam Husseins** sekulære styre i **Bagdad** og **Osama bin Ladens** fundamentalistiske terrornetværk. Derfor mener mange, at der må ligge noget helt andet bag **USA's** brændende ønske om en krig.

»IMPERIET« ER DYBT FORGÆLDET

Ifølge det amerikanske finanztidsskrift *Barron's* den **20. januar** nåede den samlede amerikanske offentlige og private gældsætning op på **31.000 mia. dollars** ved udgangen af **august 2002**. Der er **295%** af det amerikanske bruttonationalprodukt, **BNP**. Det eneste historiske fortilfælde for en sådan massiv gældsætning var de første år af den store depression i **30'erne**, hvor gældsbyrden nåede op på **264%** af **BNP**.

Men i modsætning til **30'erne**, hvor **USA** var et af verdens førende lånerlande med et pænt overskud på betalingsbalancen, er **USA** i dag verdens største skyldnation med et betalingsbalanceunderskud, der har rundet **5%** af **BNP**. Samlet har omverdenen **2.700 mia. dollars** til gode i **USA**, **30%** af det amerikanske **BNP**.

Derfor burde den amerikanske forsvarsminister **Donald Rumsfeld** være lidt varsom med at håne det »gamle Europa«, skrev den politiske kommentator på **London-avisen The Observer**, **Will Hutton**, den **26. januar**. Med den nuværende gældsætning og et forventet historisk underskud på de offentlige budgetter på **304 mia. dollars** (inden eventuelle krigsudgifter indregnes - red.), er **USA** i virkeligheden økonomisk set ude af stand til at gå i krig uden opbakning fra **Europa**, mener **Hutton**.

Den mest udbredte »alternative« forklaring hedder olie. At den amerikanske militære opbygning i **Golfområdet** i virkeligheden drejer sig om kontrollen med Iraks oliekluder. Men så simpelt er det ikke, mener den demokratiske præsidentkandidat og økonom **Lyndon LaRouche**. Det advarede han om i en tale i **Washington** den **28. januar**, der blev bragt »live« over internettet få timer før præsident **George W. Bush** gav sin årlige tale om »nationens tilstand« (LaRouches tale kan ses og høres på www.larouchein2004.com).

Ifølge LaRouche drejer krisen i Golfen sig om langt mere end olie. Kredsene omkring vicepræsident **Dick Cheney**, forsvarsminister **Donald Rumsfeld**, viceforsvarsminister **Paul D. Wolfowitz** m.fl. er ved at omdanne USA fra en suveræn republik til et verdensimperium efter romersk og britisk forbillede. Det er åbent blevet beskrevet i et utal af avisartikler i den britiske og amerikanske presse over de seneste måneder.

En af de mest iøjnefaldende blev bragt i *The New York Times* den **5. januar** og var skrevet af **Michael Ignatieff** fra **Harvard Universitet**. Ignatieff har ellers i mange år været en kendt fortaler for demokrati og menneskerettigheder (han er tilfældigvis tipoldebarn af grundlæggeren af den russiske **Zars** hemmelige politi **Okhrana -red.**). I sin ti sider lange artikel beskrev Ignatieff, hvorledes USA efter hans mening uigenkaldeligt har startet forvandlingsprocessen fra en republik til et verdensimperium. Han beskrev i detaljer de gennemgribende konsekvenser det vil få for USA, Europa og den øvrige verden. Og han forudså, at det kommende amerikanske imperium vil begå samme fejl som tidligere imperier, nemlig at strække sig for langt, og at det derfor også vil lide samme skæbne, nemlig undergang. Alligevel konkluderede han, at der i den nuværende spændte politiske situation ikke findes levedygtige alternativer til det nye amerikanske imperium.

Det er Lyndon LaRouche naturligvis ikke enig i, og netop hjemvendt fra et længere besøg i **Indien**, gjorde han det i sin tale klart, at den første forudsætning for en afkløring af det højspændte internationale politiske klima er, at USA holder op med at skabe sig fjender over alt på kloden ved at te sig som en arrogant verdenshersker. Dernæst må USA forholde sig positivt til det politiske og økonomiske samarbejde, der med udgangspunkt i **Rusland, Kina** og **Indien** er ved at udvikle sig hen over det eurasiske kontinent. Det betyder samtidigt, at den amerikanske regering må engagere sig helt anderledes aktivt i forhold til den internationale finanskrisen og sin egen dybe økonomiske krise. Han beskrev i den forbindelse sit program for en genoplivning af den amerikanske økonomi, gennem et »**Super-TVA**«, en moderne udgave af præsident **Franklin D. Roosevelts** berømte infrastrukturprogram kaldet **Tennessee Valley Authority, TVA**. Dette Super-TVA, med moderne vandveje, superhurtige magnettog m.v., skal desuden forbindes til fremtidens gigantiske infrastrukturnet, der vil knytte **Korea, Kina, Japan** og det øvrige **Asien** til **Rusland, Mellemøsten** og **Europa**. Den såkaldte **Eurasiske Landbro**.

Set med den amerikanske krigsfløjs øjne vil et sådant tættere økonomisk og politisk samarbejde hen over det eurasiske kontinent være den største trussel imod et amerikansk verdensimperium på lang sigt. Det er næsten klassisk geopolitik. Ifølge geopolitikens fader, **Sir Halford Mackinder (1861–1947)**, var det netop kontrollen over »det

eurasiske hjerteland«, der i slutningen af det **19. århundrede** var alfa og omega for bevarelsen af **Det britiske Imperium**. Oversat til nutidens globale politiske konstellationer betyder det, at den akse, der er opstået omkring Frankrig, Tyskland, Rusland og Kina, i modstanden imod en krig mod Irak, ikke må få lov at konsolidere sig til et længerevarende strategisk samarbejde, hvis der i nær fremtid skal etableres et amerikansk verdensimperium.

I dag er Kina ved at udvikle sig til et gigantisk økonomisk lokomotiv, der om få år vil kunne erstatte USA som verdensøkonomiens primære drivkraft. Hertil skal lægges et Indien, der også, under andre forudsætninger, er ved at blive et betydeligt økonomisk kraftcenter. Allerede nu tiltrækker de to lande og Rusland en hastigt voksende andel af den europæiske udenrigshandel. Ifølge det amerikanske finansnyhedsbureau *Bloomberg.com* den **30. januar**, viser de seneste tal for den kriseramte tyske økonomi, at den største chance for at undgå en ødelæggende depression er en målrettet satsning på den i forvejen hastigt voksende eksport til **Østeuropa, Rusland** og **Kina**. Selv om eksporten til Rusland og Kina stadig kun udgør nogle få procent af den samlede tyske eksport, påpegede *Bloomberg*, at vækstraterne i eksporten til disse to lande er så høje, at det hurtigt kan få afgørende betydning for den tyske økonomi.

I de første **ti måneder** af **2002** steg den tyske eksport til Kina med **19%** til **11,8 mia. euro**, og eksporten til Rusland steg med **14%** til **9,3 mia. euro**, mens eksporten til USA faldt med **3%** i samme periode. Mere end en trediedel af Tysklands eksport til Kina er produktionsmaskiner, og for verdens største producent af stålværker, **SMS Demag AG**, har Kina forlængst overhalet USA som det største aftagerland. Kina er i dag **Folkevognsfabrikernes** største marked udenfor Tyskland, og i **2002** steg salget af VW'er i Kina med hele **42%**. Den **31. december 2002** blev verdens første kommercielle superhurtige magnettogbane indviet i **Shanghai** (se også *Agro-Nyt, jan. '03*). Magnettoget er resultatet af et tæt tysk-kinesisk teknologisk samarbejde, og flere **tusinde kilometer** magnetbaner er allerede på tegnebrættet.

Under overskriften »*Kina satser på store projekter for at bevare sin stabilitet*«, beskrev journalisten **Joseph Kahn** i en forsidesartikel i *The New York Times* den **13. januar** den overvældende liste af enorme infrastrukturprojekter, som allerede er under opbygning i Kina.

Med udgangspunkt i den sydkinesiske bjergby **Chongqing**, der med sine **30 millioner** indbyggere og et anlægsbudget på **200 mia. dollars** over de næste **ti år** er ved at sprænge **800 kilometer** nye motorveje gennem bjergsiderne, trække fire nye jernbanelinier, udbore en helt ny undergrundsmetro, etablere en helt ny lufthavn samt anlægge parker og grønne anlæg langs floden, beskrev Kahn dagens Kina således: »Kinas topledelse, hvoraf mange er uddannede ingeniører, omdanner ikke blot bjergbyer til transportcentre. De ønsker også at pumpe **48 milliarder kubikmeter** vand fra syd til nord hvert eneste år, transportere naturgas fra **Centralasien** til Kinas sydøstkyst, opbygge verdens største dæmning, den længste bro, det hurtigste tog og den højest beliggende jernbane.«

Ifølge Joseph Kahn måletter den kinesiske ledelse både den offentlige og private opsparing mod en infrastruktur-opbygning, der fuldstændigt overskygger, hvad USA oplevede under Franklin D. Roosevelts »**New Deal**«, og hvad

Europa oplevede under »**Marshallplanen**«.

Netop disse målrettede investeringer gør tydeligvis ondt på de vestlige finans eksperter, som avisen talte med. De ville hellere se et frit finansmarked, men de er tvunget til at indrømme, at den kinesiske model virker. »Regeringen opsuger enhver opsparring og investerer den i fremtiden. Det finansielle afkast er lavt, men den gavnlige virkning for økonomien er høj«, sagde **Andy Xie** fra finanshuset **Morgan Stanley** til *The New York Times*.

»GAMLE EUROPA« TALER UD

I en kronik, der blev bragt i den tyske avis *Süddeutsche Zeitung* den **29. januar** og i den italienske avis *La Stampa* den **31. januar**, og som *Agro-Nyt's* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* har fået tilladelse til at bringe i **USA**, gav en af de mest prominente repræsentanter for det »gamle Europa« sin mening til kende. Den nu **88-årige Max Kohnstamm** fra **Holland** var i efterkrigsårene, sammen med **Jean Monnet**, en af arkitekterne af det **Europa**, vi kender i dag.

Under overskriften: »Europa må risikere mere« skrev **Kohnstamm** bl.a.: »Det er af største vigtighed, at Europa hæver sin stemme. Vi må forhindre vor tætteste og allervigtigste allierede, **De forenede Stater**, i at begå en historisk fejltagelse. Samtidig er det vor pligt at advare staten **Israel** om, at dets eksistens og dermed jødedommens rige åndshistorie i sidste ende er truet. Det er hvad, der står på spil, hvis **USA** indleder en krig imod **Saddam Husseins Irak**. For mig, som en ven af **USA** og søn af en jødisk fader, ville det simpelthen være forræderi overfor **USA** og **Israel**, hvis vi forblev tavse på nuværende tidspunkt.«

Max Kohnstamm advarede om, at et angreb på **Irak** ville være »den forkerte krig, på det forkerte tidspunkt«. Hellere inddæmme **Irak** i de næste **25 år** end at indlede en krig, der på **25 dage** vil skabe en sprængfarlig opsplitning mellem den vestlige og den muslimske verden, der kan lede til en religionskrig. I stedet for en stabilisering af **Mellemøsten**, vil en krig medføre en radikaliserings af hele den muslimske verden, der i sidste ende vil true **Israels** eksistens, skrev **Kohnstamm** og fortsatte:

»Under **Anden Verdenskrig**, da **Tyskland** holdt **Holland** besat, tilbragte jeg tre måneder i en koncentrationslejr. Det allerværste ved den oplevelse var, at man ikke længere blev behandlet som et menneske, men som et »Untermensch«. Det, der sker med palæstinenserne i dag, minder mig om den oplevelse, og vi risikerer at komme til at gøre det samme med hele den muslimske verden. Ved at behandle muslimerne som undermennesker, som »un-Menschen«, undergraver vi grundlaget for vor egen civilisation.

Den vestlige Verden kan ikke på nogen troværdig måde forlange, at **Irak** efterlever **FN's** resolutioner og så selv ignorere de mange **FN-resolutioner**, der tager sigte mod en fredelig løsning af konflikten mellem **israelere** og **palæstinensere**.

Der er behov for en slags **Marshallplan** for **Mellemøsten**. For halvtreds år siden oplevede tyskerne og fransk-

forbeholdt avispostkontoret

mændene, hvorledes denne generøse amerikanske forestilling om en genopbygning af kontinentet tvang de tidligere fjender til at samarbejde. Uden et sådant velment pres udefra ville **Europa** aldrig være blevet forenet.«

POWELL SOM STEVENSON?

På et møde i **FN's** sikkerhedsråd den **5. februar** fremlagde **USA's** udenrigsminister **Colin Powell**, hvad der ifølge den amerikanske regering skulle være beviser på, at **Irak** stadig besidder og skjuler masseødelæggelsesvåben, samt lignende beviser for **Saddam Husseins** nære forbindelser til **Osama bin Ladens** terrornetværk **al-Qaeda**.

Da *Agro-Nyt* gik i trykken få timer før Powell tog ordet i **FN**, er vi desværre afskåret fra at kommentere udfaldet af hans præsentation. Ifølge forhåndsbeskrivelser i den amerikanske presse skulle Powell bl.a. fremlægge telefonaflytninger som bevis for, at en jordansk statsborger ved navn **Abu Musab al-Zarqawi** har fået sit ene ben amputeret på et hospital i **Bagdad**. **Al-Zarqawi** tilhører en kurdisk gruppe, som det amerikanske forsvarsministerium påstår har forbindelser til **al-Qaeda**. Det har gruppen hårdnakket benægtet.

Colin Powell skulle også fremligge satellitbilleder af irakiske missilinstallationer og lastbiler, der angiveligt fragter mobile biologiske laboratorier rundt i **Irak**. Det fik den amerikanske presse til at skrive om en forventet »**Adlai Stevenson-effekt**«. Om det blev tilfældet, ved vi som sagt ikke, men vi kan da bringe et billede af **Adlai Stevenson** i **FN's** sikkerhedsråd den **25. oktober 1962**, da han til den sovjetiske **FN-ambassadør Valerian A. Zorins** store fortrydelse præsenterede optagelser fra amerikanske spionfly, der afslørede, at **Sovjetunionen** var i færd med at opstille mellemdistanceraketter på **Cuba**. Med en **John F. Kennedy** i **Det hvide Hus** ledte de amerikanske afsløringer heldigvis ikke til krig, men til en diplomatisk løsning på **Cuba-krisen**.

Adlai Stevenson fremviser de amerikanske luftfotografier i FN's sikkerhedsråd den 25. oktober 1962.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk